

Már azon volt, hogy visszafordul, mikor megzörrent a háta megett a nádas. Lábak sűrű dobbanása dübörgött, recsegett a nád, s a recsegésbe-dobogásba élesen keveredett egy láncdarab csörgése. Megijedt! Mégis igaza volt a Pirosnak? A cúgos cipőket gyorsabb szusszanásokra ösztönözte, és az ezüst-fejű sétapálca is sűrűbben kopogott az apró kavicsokon.

A törtetők azonban nem maradtak le mögötte, egyre közelebb jöttek, s nemsokára már vele egyvonalban zörgött a nád, csörömpölt a nehéz láncdarab. Tüdők zihálása hallatszott, mérges fölhorkanásokat csapott felé a szél, az előbb még szelid eperfák árnyékukat, mint tiltó sorompót, fektették keresztbe az úton, s csúfondárosná vált az előbb még szelid susogásuk. Egyszerre rettenetes hang csapta hátba.

— Mi-i-i-i-há-ály! Mi-i-i-i-há-ály!

Nem bírta tovább, futni kezdett.

Előtte, mellette, mögötte zörgött a nád, és zúgott a félelmes kiáltás.

— Mi-i-i-i-há-ály! Mi-i-i-i-há-ály!

Fölbukott. Az ezüst sétapálca nagy ívben repült messzire, tétován gurult a keménykalap egyet-kettőt, majd fölbillent, befödte az országúti verebek édes falatait. Nemsokára megnyílt a nád, kibukkant belőle egy óriási fej, ropant bozontos füleit lóbálta. Utána az ormótlan szürke test, szügyén és oldalán a nehéz községi vizeslajt hámja okozta forradás. Nyakából ölmosan csüngött egy rőfnyi láncdarab.

Mihályt a hetipiacra igyekvő hajnali kofák szállították be a városba. Nem látták többet se községházán, se kaszinóban. Megtört a méltóságos címig felvergődött politikai pályafutás. Csak a házon megzöldült réztábla hirdette, hogy valamikor milyen érdemes férfiak kezében tudhatta sorsát a véros népe.

HORATIUS

Thaliarchushoz

*Fehéren áll, nézd, hótakaróban a
Soracte. Görnyedt vállal a fák alig
bírnák a terhet, s a folyók is
téli szelek hidegén beálltak.*

*Ó Thaliarchus, üzd el a mord időt!
Tégy fát a tűzre, újra meg újra, és
szabin kancsód sűrűbb irammal
hozza öreg borodat elénk.*

*A többit bizd csak isteneidre. Ha
megbékítik majd tengeren a szelek
harcát, többé nem hajladoz már
karcsún a ciprus, a vén kőrisfa.*

Ne gondolj azzal, mit hoz a holnapod!
Ad bármily órát sorsod, örülj neki.
Ízlelje vígan ifjúságod
vágyaid édes ízét s a táncot,

míg tavaszodtól távol a zsémbbeteg
öregség. Most kell újra porond s a tér,
most, most figyeld, ha jön az est, a
halk susogást a találkozókon.

Megbújt leánykád víg kacaját figyeld,
mely rejtekének titkait adja el,
s a zálogot, amit letéptél
ujjairól a kicsinyt makacsnak.

HÓDSÁGI BÉLA
fordítása

HORATIUS

Lucius Sestiushoz

Bomladox a szigorú tél, enyhe Zephir s tavasz köszönt be,
S szikkadt hajót görgetnek a dorongon.
Már nem örül az akolnak az állat, a tűznek a paraszt, s nem
Fehérlenenek a rétek kint a dértől.

Már cythereai Venus kart vezet esti holdsütésben,
S a bájos Nymphák s Grátiák karöltve,
Váltott lábbal a földet ütik, míg a Cyclopsok tevékeny
Munkahelyén Vulcanus szít tüzet fel.

Most illik ragyogó hajadat koszorúzni myrtusággal,
S virággal, mit a megpuhult mező hord,
Most kell Faunnak az árnyékos ligeten áldozni bárányt,
Avagy, ha kéri, gyenge kis gidákat.

Szolgák ajtaja-é? A király laka tán? Bezörget egyiként
A zord halál. Ó, boldog Sestius, az
Élet egésze rövid, s nem túri meg a hosszú reményt. Már
Aggaszt az éj, mesékből a sok árny és

Plutónak nyomorúságos laka, hol, ha már betértél,
Nincs koccka többé, borkirály, s a bájos
Szép Lycidast se csodálhatod, akit imád ma minden ifjú,
S kiért, tán holnap már, szűzek hevülnek.

HÓDSÁGI BÉLA
fordítása